

Van: Maureen Davis [mailto:maureendavis@kpnplanet.nl]

Verzonden: dinsdag 26 april 2016 10:53

Aan: 'gezond@volkskrant.nl'

Onderwerp: mail voor Jeske Hendriks

Gezond *volkskrant 25 april 2016*

Hoe vaak is een kind niet echt van papa?

Tien procent van de kinderen zegt nietsvermoedend papa tegen de verkeerde man. Dat weet toch iedereen? Het stond tenslotte in de roman *De passievrucht* van Karel Glastra van Loon. En het NCRV-programma *DNA Onbekend* leidde jarenlang elke aflevering in met een soortgelijke bewering. Bovendien adverteerde een leverancier van doe-het-zelfvaderschapstests met deze uitspraak.

Maar het klopt helemaal niet, zeggen wetenschappers al jaren. Hoe zit het dan wel? 'Het eerste onderzoek naar dit fenomeen maakte gebruik van vaderschapstests van mannen die al enorm onzeker waren over hun vaderschap. Daar kwam natuurlijk een hoog percentage uit, want die mannen hadden al argwaan', legt de Leuvense geneticus Maarten Larmuseau uit. 'Huidige onderzoeken maken gebruik van steekproeven die de algemene bevolking beter vertegenwoordigen, bijvoorbeeld van beenmergdonaties van familieleden. Daar gaat het om mensen zonder argwaan die om andere redenen monsters laten afnemen.' Larmuseau doet zelf onderzoek aan de hand van stambomen en het mannelijke Y-chromosoom waarvan elke zoon een identieke kopie van zijn vader ontvangt.

Uit die nieuwe studies blijkt dat het allemaal wel meevalt. 'In de westerse wereld is slechts een tot twee procent van de kinderen een koekoekskind,' vertelt Larmuseau. 'In elk geval in België, Italië, Spanje en Zuid-Afrika. De eerste Nederlandse resultaten geven geen reden te denken dat het hier anders is.'

Dat lage percentage is niet te danken aan de pil of andere voorbehoedsmiddelen. Vroeger waren er net zo weinig koekoekskinderen als nu. Larmuseau toonde dat aan door stambomen van tientallen Belgen tot bijna vijfhonderd jaar terug te onderzoeken en de genetische verwantschap te vergelijken.

In het dierenrijk is het wel even anders. 'We weten dat bepaalde soorten vissen en vogels genetisch shoppen voor hun kinderen,' zegt Larmuseau. 'Ze hebben een vaste, zorgzame partner, maar maken regelmatig uitstapjes naar andere mannetjes voor sterkere genen in het nest. Dat is goed voor de overlevingskans van de nakomelingen.'

Lang dachten evolutiebiologen dat mensenvrouwen dat ook massaal zouden doen, maar dat idee is dus inmiddels achterhaald. 'Natuurlijk kun je de opvoeding van een kind niet vergelijken met dat van een kuiken,' zegt Larmuseau. 'Een mensenkind heeft meer zorg nodig, waardoor de gevolgen van ontrouw groter zijn. De vader moet ontzettend veel investeren in het kind. Krijgt hij lucht van het bedrog, dan zal hij die investering misschien niet doen. Dan is er minder affectie voor het kind en meer ruzie en geweld tussen de ouders. Dat is allemaal niet bijzonder voordelig voor het kleintje.'

Overigens zijn er culturen waar koekoekskinderen wel degelijk vaak voorkomen. Al is het misschien onjuist te spreken van een buitenechtelijk kind - in die culturen kijkt men anders aan tegen de rol van het vaderschap. 'Bijvoorbeeld in Zuid-Amerika zijn bepaalde etnische groepen die geloven in gedeeld vaderschap. Daar is het normaal dat een kind niet door de sociale vader is verwekt.'

Jeske Hendriks

Ook een vraag voor deze rubriek?
Mail naar gezond@volkskrant.nl

Beste Jeske (als ik zo vrij mag zijn om je voornaam te gebruiken),

Met belangstelling heb ik je laatste bijdrage aan de rubriek Gezond in de Volkskrant van 25 april jl. gelezen.

Graag zou de aandacht willen vestigen op een groep kinderen/volwassenen die ook *niet echt van papa* zijn, namelijk donorkinderen.

In mijn boek [Schatgraven in de kelder van tante D. | zoektocht naar de onbekende biologische ouder](#) besteed ik hier uitgebreid aandacht aan. Zie o.m. op bladzijde 90:

Een recente schatting (maart 2014) van de Stichting Donorkind geeft aan dat circa de helft van de kinderen die wéten dat ze donorkind zijn (2500) *daadwerkelijk* op zoek is naar informatie over zijn/haar biologische vader. **Schokkend is in dit verband de voorzichtige conclusie van de Stichting Donorkind dat circa 45.000 kinderen leven in de onjuiste veronderstelling dat hun wettige vader óók hun biologische vader is.** We missen node precieze gegevens via wetenschappelijk onderzoek verkregen.

Dit is de groep (inmiddels volwassen) donorkinderen aan wie destijds door de wensouders willens en wetens informatie over hun ontstaan is onthouden. Tot 2004, toen de *wet Donorgegevens kunstmatige bevruchting* in werking trad, was anonieme spermadonatie mogelijk. Registratie vond destijds niet of onvolledig plaats en de meeste gynaecologen adviseerden hun cliënten dringend tot geheimhouding van de inseminatie met donorzaad: 'Doet u maar alsof u de vader bent'.

Bij de nu volwassen donorkinderen die ik in mijn praktijk begeleid, zie ik de gevolgen van het niet-weten wie je biologische vader is (o.m. wantrouwen jegens ouders, gemis, pijn, moeite met vinden van eigen identiteit).

Met vriendelijke groet,

Maureen Davis

PRAKTIJK MAUREEN DAVIS - PSYCHOSOCIALE BEGELEIDING & COACHINGSTRAJECTEN

Weissenbruchstraat 38-A

2596 GJ Den Haag

070-3240006

0619 387 939

post@maureendavis.nl

www.maureendavis.nl

Bespaar papier - is het noodzakelijk deze e-mail te printen?

Klik voor LinkedIn profiel op deze button

www.maureendavis.nl/boek

<http://webshop.elikser.nl/schatgraven-in-de-kelder-van-tante-d-zoektocht-naar-de-onbeke>

gebruikt u bovenstaande link om 'Schatgraven in de kelder van tante D.' te bestellen, dan betaalt u geen verzendkosten